

Whitman

Lenkes László fordítása
Walter Whitman költészetét a mi nyelvünkre
Jovan Palavestra, Ivo Andrić, Svetislav Stefanović,
Ivan V. Lalić és mások fordították le, és épp ma olvasom
újra Whitman verseit, amelyeket
Lalić ültetett át, aki az előszóban Bogdan Popovićot
és a „Valt Hvitman i Svibern” című esszéjét említi, honnan az ötlete
1926-ban, tűnődik Lalić, hogy megtámadja Whitman költészetét,
és a „hvitmanosokat”, akik kedvelik „az ő álköltészetének félszabadságát”.
És ugyane könyvben figyelek föl Radomir Reljić festőművész gyönyörű
illusztrációira is.
Na de, mivel ez az enyém, úgy látszik, nem költészet, hanem fölsorolás
és több
halott ember nevét is megemlítettem, akiket ismertem, hozzáteszem:
Whitman versei, amelyeket épp olvasok, életenergiával telítettek
és egy nagy máglyára emlékeztetnek, amelyre hatalmas faágakat
dobálnak,
ezek még nagyobb lángra kapnak és szikrákat lövellnek, valamint arra is
emlékeztetnek, ahogyan a hullámok a tengerpartot mossák, illetőleg
az éppen kisült, kemencéből kivett
forró kenyérre, amelyet élvezettel fogyasztok és tejkortyokkal öbligetek.

Élek

Élek, itt vagyok még mindig, az ég alatt,
emberek és mindenféle tárgyak társaságában.
Könyvet olvasok, lélegzem, ételt fogyasztok, beszélök
és száz más dolgot végzek,
például figyelem a rovarokat, a madarakat, a macskákat,
a pázsit virágait és a cseresznyefa vörös gyümölcsét.
De lehetnék valahol távol és egyszerűen halott,
és mindebből semmi, de semmi nem létezne.
Viszont élek, de öröm-e ez
vagy csak valami enyhe remegés, mocorgás,
mint a rovarok csáp- és fejmozgása,
nem tudom, nem tudom, élek, lélegzem, figyelek.

Az öltözék

A meztelenség, a póre test az, ami Amazónia
dús erdeiben és Afrika sivatagaiban mozog élénken
vagy pedig napozik és kényesen nyújtózik
a tengerpartokon és az erotikus magazinokban.
Nos, ez a meztelenség felöltözik, és a legkülönbébb
anyagokból készült ruhákba bújjik,
amelyek elnevezéseit rossz emlékezőtehetségem miatt
egy könyvből másolom ide: velúr, selyem,
muszlin, puplin, dzsörzé, szintetikus szövetek,
bársony, brokát, tüll, kartonszövet, vászon és még
nagyon sok hasonló anyag, de tudatlanságom folytán
abba is hagyom a felsorolást és elmondom még azt, hogy a póreség
valami olyan öltözék mögé rejtőzik, ami afféle maszkként
vagy kosztümként szolgál, a születésünktől a halálunkig
tartó karneválunk során, mialatt a ruha levetődik
majd felöltődik, kiszakad és megvarródik, színeződik vagy éppen
kimosódik.
A meztelenség pedig hallgat, mint összeszorított fogakkal az ajkak
hallgat és mindenné, majd a végén semmivé,
egy kis csontkupaccá és egy marék szürke hamuvá lesz.